

Den Grund, man saa ofte hører, at Folket er kjed af Skatten, giber jeg ikke høre; jeg ønsker ikke at høre den, thi der er i det Hele taget Ingen, der passer at betale Skat, Alle ville helst være fri derfor. Men naar der her er Tale om, at der skal staffles noget Extraordinært tilveie, som kræver extraordinære Tilskud, saa sige ganske vist de Herrer, at extraordinære Tilskud ikke behøves paa Grund af Finantsernes Tilstand; men jeg siger, som min ærede Nabo tildeensre (Th. Nielsen) igaar sagde: her foreligger vigtige Reformforslag, som allerede burde have været Lov i Danmark idag, og som det danske Folk med Rette, tør jeg nok sige, venter paa snart at se som Love, Forslag, der ville fordre Udgifter, der meget let kunne sluges alt det, som man for Tiden tror at kunne bruge til Fæstningsværker. Dette er for os Andre Hovedgrunden til ikke at gaa ind paa — fordi vi hverken kunne eller tør det — at der ikke kommer en overordentlig Skat, thi saa ville andre Reformere blive skudte tilside, og det ønske vi ikke. At Skatten i og for sig ikke skulde være retfærdig, tilstaar jeg, at jeg strengt taget ikke har hørt paastaa. Det Videste, man gaar, er til at sige, at den er ligesaa lidt retfærdig som alle andre Skatter. Det kan gjerne være, men mig forekommer dette ikke; thi en Skat paa Formue og Indtægt rammer dem, der have Noget. Det gjør mig altid ondt, hver Gang jeg hører Mænd træde op enten her eller udenfor denne Sal og slaa paa de nationale Strengte og foreholde os Andre, at vi ikke føle saa varmt for vort Fædreland som de, naar vi ikke gaa den af dem anviste Vej. Seg vil ikke tale om Pressen, der har noget Overordentligt, særdeles Delikat at byde os, deres Modstandere. Det er vidunderligt, saa rigt Sproget er paa Betegnelser om os, hvilke Madstrævere, ja Uslinge, tror jeg næsten Mogle mene, at vi ere, som ikke kunne gaa med. Men jeg respektterer disse Følelser, ligegyldig, fra hvem de komme, lige indtil der bliver Tale om Midlerne, og vi fra vor Side saa sige: Godt, vi gaa med; men Betingelsen, vi sætte, er en foregaaende Indkomstskat, saa at de, der bedst kunne taale det, ogsaa komme til at bære Byrderne — og saa de Andre fra deres Side sige Nei, og ikke ville være med dertil. Og med Hensyn til dette Punkt er jeg da atter bleven noget forundret, thi siden Paastæn have baade Pressen og Mænd her i Salen været temmelig neutralt; uagtet vi staa her og forhandle om en for Danmark overordentlig vigtig Sag, er der ingen Behreidelser kommet frem enten her eller i Pressen, uden det er blevet gjort til en bestemt Betingelse, at der kommer en Formue- og Indkomstskat, og Regjeringen har sagt os, at den ikke tager derimod. Vi have for det Første faaet at vide, at Regjeringen indrømmer, at det kan vente, og at det ikke har saa stor Hast. Vi have nu imidlertid hørt i denne Sal og set paa Brent, at det har været ikke Dage, men Aaringer

forlænge, men, saasnart vi opstille som Betingelse en Formue- og Indkomstskat, saa kan det godt vente! Regjeringen har ialtsald ladet os vide, at det godt kan vente til næste Aar, og Gud veed, om det ikke kan vente 10 Aar endnu. Men, naar man fra Regjeringens Side tager Sagen paa denne Maade, og de Herrer følge den, saa svækkes min Tro paa Deres varme patriotiske Følelser i høi Grad. Seg vil ikke tale om det i mine Dine Milbørlige i at sigte os Andre for, at vi ikke have lige saa varme og lige saa patriotiske Følelser for vort Fædreland som De have, fordi vi ikke kunne følge Dem. Dette er meget urigtigt. Men jeg siger — da jeg ikke vil gjøre mig skyldig i det Samme, som de Herrer paa den anden Side gjøre sig skyldige i —, at hver Gang jeg hører Deres Udtalelser om Fædrelandets Vel, saa tiltale de mig. De kunne være noget overspændte, saaledes at jeg synes, at det er for meget sagt, men de være saa overspændte, som de være ville, naar de fremgaa af en ren Overbevisning om, at det, de tilstræbe, er det Rigtige, og naar man er rede til at bære Konsekventerne deraf, saa vil jeg respektere deres Udtalelser. Men saasnart man kommer til at røre ved „Portemonizen“ en lille Smule mere end hidtil, saa taber Følelsen sig fuldstændig, og den uhyre varme Lust, som vi Andre tidligere knap have kunnet indaande, den bliver paa engang saa behagelig og saa nydelsesfuld, at vi kunne passere imellem de Herrer med den største Ro. Deraf kan man se, at det ikke er saa forferdelig meget bevendt med de Herrer's nationale Følelser, saa at vi Andre vel nok kunne hamle op med dem, og derfor, mine Herrer, naar De en anden Gang ville forelægge os Forslag af en lignende Bestaffenhed som dem, der her foreligge, og De da belegge dem med varme patriotiske Følelser, saa vil jeg bede Dem at belegge dem med Klingende Mønt ved Siden af. Naar De gjøre dette, saa ville De i hvert Fald ikke finde mig uberevillig til at gaa med til en Del Mere, end hvad jeg ellers efter min Opfattelse kunde finde rigtigt. Er det dog ikke det mest Naturlige af Verden at sige, at de, der eie Meget, have Meget at forsvare, og de, der eie Lidet, have Lidet at forsvare? Men naar man kaster Blikket hen paa den Maade, hvorpaa man deler Byrderne ud iblandt Folket, saa ser man, at de ere i høieste Grad uligelig fordelte. Den fattige Mand eier ikke mere end sit Liv; det fordrer man af ham, at han skal offere for sit Fædreland, og det fuldstændig med Rette. (En Stemme: Det fordrer man ogsaa af dem, der have Penge). Ja, Gud bevare os, det fordrer man ogsaa af dem, men jeg forlanger tillige af dem, der have Penge, at de tillige skulle belegge deres Offer med Penge. Her er det, at vi standse; det vil man ikke, og saa har man de mest besynderlige Grunde at anføre til Undskyldning. Naar jeg har hørt den høitærede Conseilspræsident udtale sig, har han i Reglen endt med at sige, at